

De moeder schonk nog eens thee in.

„Over acht weken, zeg je,” vroeg ze nog eens na. „Als we hem de voorkamer eens gaven, die is niet zoo koud als de logeerkamer. En daar kan ik 't gezellig maken.”

„Gezellig!” zei 't mannetje, de vader, „maak je niet druk. Een vent die in drie jaren niet aan zijn ouwelui kan schrijven, is al die gezelligheid niet waard.”

Maar ze wisten 't allebei, dat Gerrit thuiskwam, en 't mannetje had de grauwe verlatenheid buiten gelaten. Zijn zoon kwam thuis, over een week of acht. En de moeder bedacht hoe ze de voorkamer gezellig zou maken. En ze zou de pudding maken waar Gerrit zoo veel van hield, op den dag van zijn thuiskomst.

„Weet Dora 't al?” vroeg de vader.

„Natuurlijk niet,” zei de moeder, „jij hebt immers zelf de brief opgemaakt.”

De wind woei tegen de ruiten. Een paar pannen werden van 't dak gewaaid. Een paar uur later was er een schip in nood bij de kust. Maar binnen, bij den oud-burgemeester, van Dijk—Willers, was het rustig en goed. De kachel brandde, en het mannetje voelde zich meester in huis, zooals hij daar in zijn stoel zat, met naast zich op tafel de brief van den zoon.

De acht weken gingen voorbij. Dora had 't heel kalm opgenomen toen de vader vertelde van de thuiskomst van Gerrit. Ze scheelde veel met hem in jaren, en ze kende hem eigenlijk niet zoo goed. Hij was zoo lang weg geweest, en in de laatste drie jaar waren er nooit meer cadeaux voor haar gekomen.

De dag kwam van zijn thuiskomst. Er was een telegram gekomen, maar daarin stond niet hoe laat de trein aankwam, en zoo kon hij niet worden afgehaald.

Er was vroeg in den middag, toen niemand hem nog verwachtte, een harde bel, en dadelijk daarop een mannenstem in de gang, en de plof van een koffertje.

De moeder liep de kamer uit, en voor haar stond een groote, breede man. „Dag moes,” zei hij en hij drukte haar tegen zich aan, en 't deed er niets toe of hij niet meer had geschreven. Zij waren twee menschen, die elkaar weezagen. Zij zoende zijn krachtigen kop en snikte van vreugde over dit weerzien.

Wat achteraf stond de vader, en keek. En Dora borg werktuigelijk haar teekening op.

Nu kwam Gerrit naar 't mannetje toe. Veel grooter was hij dan zijn vader, zijn lichaam sprak van sport en kracht, sprak iets van de wind die de pannen van 't dak kon waaien en nood kon brengen, en ook van de zon uit warmere landen.